Ч. 154 . Пятниця 11 (23 липня) 1897. Рік VII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і **Адміністрация**: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостах на провинциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Девяте справоздане

з діяльности Інститута Руского товариства педаґоґічного під покровом сьв. О. Николая у Львові.

Комітет, що з порученя виділу Руского товариства педаґоґічного управляв Інститутом, відбував що місяця засіданя, полагоджуючи всї пекучі справи. В склад комітету входили: сов. о. Алексій Тороньский яко голова, Ісид. Громницкий проф. рускої ґімназиї, о. Д. Дорожиньский катихит рускої ґімназиї, адвокат др. Стефан Федак, лікар др. Антін Хомин і Кость Паньківский яко члени. Сей послідний був заразом настоятелем Інституту.

Попри релїґійно-моральне виховане мав комітет на оці товариске пожитє учеників. Домашне веденє унормоване друкованими приписами, що їх кождий питомець дістає при вступленю до Інституту. Помочію при науці занимались інструктори поодиноких кляс. Се лїпші ученики, котрі в Інститутї остають або за малою доплатою або безплатно. Домову науку вів академик Іван Макух, слухач прав.

Образоване шкільне розширювано лектурою домовою під надзором настоятеля. Взагалї не дозволено приписами домовими жадної книжки анї вносити, анї виносити з дому без дозволу настоятеля. В огородї, де в лїтї перебувають ученики в часї свобіднім від науки, суть бари і рек до ґімнастики; майже що недїлї і сьвята відбувано дальші проходи в околиці львівскі. Комітет мав на оці, щоби ученикам подавано все страви як найздоровші і в тім взглядї ішов за радою дра Хомина, що безкористно питомцям уділяв рад лїкарских. В навечере Різдва Христового і праздника Богоявленьского заставлено ученикам спільну вечеру, а в провідну недїлю сьвячене.

Подань о принятє вплинуло богато але за опустами великими, а на се не дозваляли обставини. Принятих було: з IV кляси народної 1, з V кляси виділової 1, з I кляси ґімн. 3, з II кляси 3, з III кляси 11, з IV кляси 4, з V кляси 9, з VI 3, з VIII кляси 6. Академиків 4. З того було сьвященичих дітий 24, учительских 4, селяньских 5, урядничих 8, а сиріт 4. Результат загальної клясифікациї слїдуючий: клясу з відзначенєм дістало 3 учеників, клясу другу 1, поправку 2, инші клясу першу. Сьвідоцтво іспиту зрілости дістали 5 ученики; оден здає по феріях.

До бібліотеки Інституту дали: Редакция „Дїла“ 3 книжки, наукове Товариство імени Шевченка 13 книжок, Товариство „Просьвіта“ 8 книжок. Сим Добродіям складає Інститут на сїм місци щиру подяку і просить о ласкаву память на дальше.

Білянс за рік 1896—97-ий.

А) Приходи:

	зр.	кр.
Оплата за учеників	7.219	84
Зворот за меблї, пранє і вписи . .	272	—
Датки, проценти і запомога соймова	572	08
Разом .	8.063	92

Б) Розходи:

Харч	5.572	96
Хата	1.080	—
Опал і сьвітло	585	70
Персонал	708	50
Инші видатки	499	70
Разом .	8.446	86

В) Зіставлене:

Розходи	8.446	86
Приходи	8.063	92
Зістає недобір .	382	94

Г) Маєток Інститута:

Вартість інвентаря і бібліотеки . .	341	48
Стан фонду зелїзного	1.300	00
Стан фонду резервового	400	00
Разом .	2.041	48
Відтягнувши недобір касовий в сумі	382	94
Зістає стан .	1.658	54

У Львові дня 15 н. ст. липня 1897.
Едвард Харкевич, голова товариства. *О. Алексій Тороньский*, голова комітету. *Кость Паньківский*, член виділу і комітету.

Допись.

Із Сокаля.

(Гостина Їх Преосьвященьства Кир Константина в Сокали.)

Незвичайне торжество празнував Сокаль в день сьв. Ап. Петра і Павла, бо в той день гостив в нашім місті Преосьвящений Владика

---

1)

Пан Капустяна Головка шукає своєї жінки.

(З француского — Поль де Кока).

Поль (Павло) Кок (Paul de Kock), француский повістеписатель і поет театральний, родив ся в 1794 р. в Пассї коло Парижа, учив ся первістно купецтва, але опісля взяв ся писати повісти, маючи до того великий талант і охоту. Материял до своїх повістий брав він головно з житя міщаньского, а маючи дар дуже бистрого спостеріганя і веселе успособленє, умів все підхопити зручно із сьмішного боку. Повісти его відзначають ся длятого здоровим, веселим гумором і практичним поглядом на житє, хоч декуди разять трохи простим дотепом; свого часу зробили они ему велику славу, а ще й нинї їх дуже радо читають. Богато із своїх повістий переробив він на вистави театральні. До найлїпших его повістий належать: Ґеорґіна, Брат Яков, Таки не горбатий, Ґустав або Брат Ледащо і отся, котру понизше подаємо. Поль де Кок помер в Парижи в серпни 1871 р.

1. На омнібусї.

— Візнику!... Станьте, візнику!... Та бо станьте, я вже не можу так... духу менї вже не стає... коли бо не хоче стати, той проклятий омнібус [1])... Ну, Богу дякувати, преці раз стає.

Оттак говорив в голос якийсь чоловік сам до себе; єсть, бачите, богато людий, котрі на улици говорять голосно самі до себе, а не подумають о тім, що їх личні справи нїкого не обходять. Той, що тут так кричав, був собі панок лїт за яких пятьдесять, скорше малого як великого росту, більше товстий як худий, взагалї скорше поганий як красний, а в цїлости один з тих дурних простодушних людий, котрі аж нїби кажуть: Хто мене хоче, той мене має.

У пана Капустяної Головки — бо так той панок звав ся — видко було на его круглім, повнім як пампух лици двоє великих, ясно сивих зіркатих очий, що нїби таки мало не вилазили ему з голови і через то виглядав він як короп. Єго ніс подобав на велику прилескану галушку з мяса, а на его устах пробивав ся всякий можливий вираз, лиш не усьміх розумного чоловіка; зуби мав без догани, такі самі уха і волосє, котре давнїйше було біляве, а тепер впадало трохи в жовтаве.

Взагалї взявши, пан Капустяна Головка був собі й неконче поганий, в его лици не було нїчого разячого або немилого, а коли він ще маленьким бігав по сьвіті, то мабуть і о нїм говорили: Ах, якаж то красна дитина!

Дивна то річ, що три чверти з тих малих крикунів, о котрих так говорять, коли підростуть, дістають погане, дурне або й просте лице; зато слабовиті, блїді біднятка, з дрібненькими і худенькими личками, виростають дуже часто на хороших і милих та перевисшають ті колись „красні дїти“ під кождим взглядом.

Дуже богато бистроумних, ґеніяльних мужів, людий зі славними іменами, виховало ся лиш з великим трудом, так сказати би, мало що не штучно. — Можна би гадати, що природа не має на стілько сили, щоби в однїй людинї сполучити всї найзнаменитші прикмети; а може то и противно, може за велика жизненність тому винувата. Але на жаль то аж надто часто показує ся правдою, що найздібнїйших дїтий найтруднїйше доховати ся і длятого бодай чи не правду каже приповідка: „Та дитина не виховає ся, бо занадто розумна“.

На щастє се правило має і богато вимовок, бо вже виховало ся дуже богато розумних людий. Бо й на чімже стояв би сьвіт, як би не то?...

Виховане пана Капустяної Головки не наробило великого труду; він виріс як гриб, що не має в собі нїчого їдкого. — Та нї! він мав в собі щось їдкого, іменно ту манїю, що любив кождому розповідати всї свої справи, хоч при тім люди сьміяли ся з него. — Як дехто любить розповідати свої любовні пригоди, хвалити ся своїми великими дїлами і заслугами, так любив і він розповідати кождому всї дурниці, які коли зробив у своїм житю. — Коли-ж від часу до часу доглупав ся, що з его оповіданя лиш сьміють ся, то постановляв собі, вже більше не розповідати нїкому. Та против натури звичайно годї що вдіяти. Тут можна би знов пригадати приповідку, але вернім радше до нашого омнібуса, котрий пан Капус-

[1]) Омнібус — слово латиньске, значить „для всїх“; омнібусами називають ся вози по більших містах, котрими за пару крейцарів може хто небудь їздити. Щоби ще більше і ще дешевше можна ними їздити, роблять місце на будї від воза, на котру треба лїзти по драбинцї.

Константин. Сокаль — се відпустове місце і тут збираєсь множество богомольців в день перенесеня мощей сьв. о. Николая, в день сьв. Апост. Петра і Павла і в празник Покрови. А если всегда так було, то можна собі представити, який величезний був здвиг народа сего року на сьв. Петра і Павла, коли кождий спішив, щоби увидіти свого Владику та й одержати від Него благословенє. Можна було сего року побачити людий з повітів равского і жовківского а навіть розбитків униятів, що з'уміли оминути граничну сторожу. Одним словом спішили з близька і далека, щоби привитати свого єпископа.

Саме привитанє єпископа було величаве. Уже в суботу дня 10 липня, дожидало приїзду Преосьвященого на двірци зелізничім множество народа і численне духовеньство з деканатів сокальского, белзкого і варяжского. Около 5 год. по полудни наспів поїзд і з него виступив Преосьвященний з о. крил. Войтовичем і деканами оо.: Миколаєвичем і Ковшевичем, котрі виїхали були на стрічу до Кристинополя. Тут на двірци в імени духовеньства привитав Преосьвященого о. декан Миколаєвич, а відтак маршалок Ради повітової радн. Країньский. Подякувавши за привіти від'їхав Преосьвященний в супроводі численної бандериї, зложеної з міщан сокальских і селян потурицких, убраних в сьвяточні строї з синьо-жовтими кокардами, при вистрілах з моздірів до міста, посітивши по дорозі костел ОО. Бернардинів і костел парохіяльний.

При брамі тріюмфальній уставленій в самім місті, дожидали Достойного Гостя представителі властий сьвітских а бурмістр міста п. Евг. Височаньский привитав Єго хлібом-солію. При тім дівчата сокальскі вручили Преосьвященому гарну китицю цьвітів. Подякувавши за се привитанє удав ся Преосьвященний пішотою серед безчисленного здвигу народа через ринок до церкви сьв. Михаіла. Тут при дверех повитали Достойного Гостя провізори церковні хлібом солию, відтак парох місцевий о. Орест Чехович віддавши ключі церкви, ввів Преосьвященого до церкви серед сьпіву міщаньского хору. Уділивши первого свого благословеня, удав ся Преосьвященний на приходство серед грімкого співу „Многая літа".

В сам празник принимав Преосьв. Владика представителів властий і місцевого кагалу та уділяв авдиенциї. Около 10 год. удав ся на Службу Божу до церкви сьв. о. Николая, прикрашеної вінцями і хоругвами. Богослуженє було тим більше торжественне, що весь нарід міг в нїм участь брати — позаяк заходами о. пароха прибудовано до церкви каплицю і в нїй відбувала ся архієрейска Служба Божа. Цїла простора площа, притикаюча до церкви і каплиці занята була богомольцями. Радість проявлялась на лицях народа, коли Владика промовив до него з єпископского трону словами повними лагідности, приклонности і любови, підносячи чесноти сьв. Ап. Петра і Павла і загріваючи нарід до витревалости в сьв. вірі і побожности. Була се справді найторжественнїйша хвиля. Тож і не дивно, що нарід заспокоївши свої душевні потреби, узискавши архієрейске благословенє вертав домів з радостию і ніс в груди своїй пошанованє для свого обряду, котрий представлений був єму в цїлій величавости і щиру вдячність та любов для своєї верховної власти.

По Службі Божій удав ся Преосьвященний на приходство, а віддавши по полудни візити властям вернув назад, де застав уже висше 80 гостий запрошених о. парохом на ґалевий обід. Тут серед щирих промов і тоастів, при сьпіві хору сокальского перебув Владика другий день свого побуту в Сокали.

В третий день по відслуженю сьв. Літургії в церкви сьв. Михаіла, роздавши зібраним в домі о. пароха памятки, від'їхав Преосьвященний на дворець в супроводі численного народа, де попращали Достойного Гостя представителі властий і духовеньство, з між котрого ще многі супроводжали свого Владику до Кристинополя. Серед грімкого „Многая літа" і „Слава" зник поїзд у віддалі, но не так скоро зникнуть спомини в грудях тисячів народа преданого з синівскою любовію своєму Архіпастирю. *х.*

Новинки.

Львів дня 22-го липня 1897.

— **Конкурс.** Виділ Руского товариства педаґоґічного у Львові, розписує сим конкурс на принятє учеників до „Інститута під покровом сьв. о. Николая" на рік шкільний 1897/8. — Приймати ся будуть ученики середних шкіл, сини членів Руского товариства педагоґічного. До подання долучити треба: 1) метрику хрещеня ученика; 2) сьвідоцтво шкільне з послідних двох курсів; 3) декларация що до місячної заплати, що виносить 20 зр.; 4) 1 зр. на видатки кореспонденцийні; 5) хто не єсть членом Руского товариства педаґоґічного, 1 зр. на вписове і вкладку річну до того товариства. — Всякі подання адресувати треба до виділу Руского товариства педагоґічного у Львові ул. Академична ч. 8 на руки члена виділу Костя Паньковского. Остаточна умова заключить ся по принятю кандидата. — В склад комітету, занимаючого ся веденєм діл Інститута, входять: сов. о. Алекс. Тороньский яко голова, проф. Ісидор Громницкий, др. Антін Хомин, др. Стефан Федак, кат. о. Дорожиньский і Кость Паньковский яко настоятель інститута і секретар комітету. Інститут дає своїм вихованкам: а) помешканє, харч, опал, сьвітло, послугу, пранє за доплатою 50 кр. місячно; б) доставляє їм — о скілько на се дозволять фонди — книжок і приборів шкільних; в) управляє їх вихованєм, стараєсь о добре домашнє і товариске поведенє; г) улекшує їм науку шкільну і наглядає єї під доглядом домашних сталих директорів; д) доставляє вихованкам нагоду придбати инших відомостий, теоретичних і практичних. Час вносити подання о. принятє визначує ся до дня 10-го н. ст. серпня с. р.

— **Виділ рускої бурси тернопільскої** розписує отсим конкурс на 65 місць в інтернаті то-

тянна Головка по великих трудах наконець таки спинив, ба й добіг до него.

В тій хвили коли він хоче всідати, здержує єго кондуктор словами: Всї заняті, мій пане!

— Всї заняті!? — А то що значить ся?

— То значить ся, що у возї нема вже місця; то чей могли би Ви розуміти.

— А чого-ж стаєте, коли я кличу? — Шкода преці було труду, коли вже не маєте місця. Ви хотїли, видко, закпити собі з мене?

— Я гадав, що Ви хочете, лїзти на гору; там єсть ще місце.

— Де лїзти на гору?

— На віз, де суть місця по три су [2]).

— Як то? То тепер сїдають там на горі?

— Вже від давна. — А Ви-ж зздідки?

— З Троає в Шампанії, там де роблять кишки з печінок і всїлякі роди знаменитих ковбас.

— Ну, надумуйте ся борзенько мій пане. — Полїзете на гору?

— А там же добре сидіти?

Кондукторови було того вже за довго і він замість відповіди потягнув за шнурок [3]) а віз покотив ся дальше. Капустянна Головка видить, що лишає ся, і зачинає кричати з розпуки та кличе: Вже полїзу, пане кондуктор... я вже надумав ся, волю лїзти хоч би й на Монблянк, як гнати дальше пішки.

Омнїбус станув. — Капустянна Головка прибіг; з якимсь страхом ступає він на вузонькі сходи, котрими вилазить ся на буду; але в половині дороги стає і хоче знову зачинати розмову з кондуктором; той однакож замість відповідати вхопив єго з заду за штани і пхнув з такою силою на гору, що Капустянна Головка опинив ся рачки на буді.

В хвили, коли Капустянна Головка хоче встати, щоби знайти собі вільне місце, зачинає віз знову котити ся.

А то-ж що такого? Гей, кондукторе, візнику, стійте; я ще не сїв.

Кондуктор не зважає на жалї свого нового пасажира і омнїбус їде дальше своєю дорогою.

Капустянна Головка рішив ся тепер лїзти дальше рачки попід ноги других пасажирів і шукати собі місця, а всї, що дивлять ся на сей новий спосіб шуканя собі місця, зачинають сердечно сьміяти ся. Але перепуджений Капустянна Головка, котрий до того ще й не видить добре, не може нїгде знайти вільного місця. Облазив вже цїлий верх буди, аж якийсь пасажир змилував ся над ним і вхопивши єго з заду за стягачі від штанів відозвав ся до него: Лишіть ся тут — сїдайте собі ось тут коло мене — возьміть ся мене за руку і не бійте ся нїчого.

Наконець знайшов собі Капустянна Головка місце і розсїв ся вигідно; з вдоволеня відсопнув так сильно, що мало не здув капелюха свому сусїдови з лївого боку. А той капелюх був на голові якогось панка, чоловіка малого росту, старого, чорно убраного і в білій краватцї, котрий держав подерту парасолю — звану по народному „riflard" — притиснувши єї до грудий. Нинї тих ходячих шатер вже не видати; можна їх ще знайти хиба у тих, що збирають старі річи, у малих урядників і сторожів.

Старий панок з дахом від дощу схопив ся рукою за капелюх, щоби він єму не полетїв, зморщив брови і подивив ся з під ока на свого сусїда та замуркотів: Той пан, то чи не який міх ковальский? а може то Бореає [4]) виліз тут на віз? Красне сусїдство! — Як би менї мій капелюх не був так міцно сидів на голові, був би вже давно на улици. Коли хто має дихавицю, нехай не лїзе на омнїбус.

Капустянна Головка, що сидить собі тепер вигідно і безпечно, обертає ся до того малого панка в білій краватцї і каже до него: Позвольте менї тепер, мій пане, що Вам подякую за Вашу ласкаву поміч. Менї єї таки дуже було потреба, бо то бачите, коли хто перший раз опинить ся на омнїбусовій буді а той омнїбус котить ся дальше, то таки єму трохи в голові закрутить ся, чоловік запудить ся і не знає, що з ним діє ся. А Вам так само, як менї?

Старий панок відповів згризливо: Як то? чи менї так само як Вам? — Гадаю, що нї! Я не дую як ковальский міх, та й не лажу рачки довкола. — За що Ви менї дякуєте? Я Вам нїчого не позичив; не знаю чого Ви хочете від мене!

— Коли то не Ви, то видко, отсей пан — відозвав ся Капустянна Головка до свого сусїда з правого боку.

Той сусїд то молодий мужчина, лїт може за двайцять і шість — робітник в блюзї і шапцї зі свобідним і щирим поглядом, котрого цїла постава богато обіцює і, здаєсь, додержить того.

Сьміючись каже він до питаючого: Менї здає ся, що була вже найвисша пора, щоби Вас задержати, бо як би Ви ще трохи були так рачки полазили, то з Ваших штанів було би вже дрантє висїло.

— Правду кажете! — менї таки здає ся, що я десь зачепив ними о якийсь цьвях. — Але бо то також видумали сидіти тут на горі на буді. Давнїйше бувало то в деліжансах [5]) також; але преці не так. — Але коли на дворі дощ, то можна чей сїсти до воза?

— То нї; бо коли би віз був повен, то Ви би мусїли хиба сїдати другим пасажирам на голови.

— А то би менї було байдуже. — Я гадаю лиш, що коли би нараз настала злива, то ми би не мали де сховати ся.

— Преці за три су не можете жадати такого місця, як в кариті.

— Я волїв би шість су заплатити, а сидїти у возї. А Ви хиба не так само думаєте?

— Нї, мій пане, бо у мене три су богато значить і я зовсїм на то годжу ся, що на омнїбусах зроблено дешеві місця для людий, у котрих три су щось значать.

— Ах, онтой пан взяв з собою парасолю. — Як би я був сподївав ся, що буду тут сидїти на возї, то був би й собі взяв. — А то що знов? — Може ще й вивернемо ся?

— Не бійте ся нїчого; то омнїбус лиш стає, бо хтось із середини хоче злїзти з него.

— Також не зле, для тих в середині стають, а для мене не хотїли стати, коли я ще

[2]) Су (sou) = 5 сантимів або 20-та часть франка, наших 5 сотиків або півтретя крейцара.

[3]) Дав знак візникови.

[4]) Божок вітру.

[5]) Почтові вози.

вариства, з котрих 4 (надана Впр. Качали з Медина) суть безплатні, а прочі за доплатою від 8 до 12 зр. місячно. Родичі а взглядно опікуни, рефлектуючі на принятє своїх дїтий, зволять найдальше до 10 н. ст. серпня внести подане до Видїлу бурси на руки завідателя о. П. Пижанковского — залучаючи при поданю декларацию, яку квоту зобовязують ся платити місячно; сьвідоцтво убожества, если доплата має бути менша від 12 зр.; послїдне сьвідоцтво шкільне і 20 кр. марками на рекомандовану відповідь. Першеньство в приняттю мають ученики, що були сего року шкільного в інтернатї. В разї принятя, мусить питомець виказати ся відповідною скількостию біля та обуви і зложити кромі місячної з гори платної умовленої оплати, 2 зр. річно на вписове і інвентар. — Від Видїлу рускої бурси тернопільскої.— *Др. В. Лучаковский*, Сьвящ. *В. Громницкий*.

— **В учительскій семинариї** в Станиславові відбув ся іспит зрілости в днях від 3-го до 16-го с. м. під проводом краєвого інспектора Болеслава Барановского. До іспиту зголосило ся 22 кандидатів семинариї, 24 приватисток і 1 приватист. З Русинів зложили іспит; Базюк Лев, Будний Юліян, Григорців Мелітон, Кипасевич Петро, Менкарский Жигмонт (з відзн.), Микитка Йосиф, Принда Йосиф, Янкевич Лев, Новодворский Володимир. Між 24 приватистками не було анї одної учениці Русинки, за те було аж 9 жидівок.

— **Величезний огонь.** В ночи на середу в магазинах станіславовского полку в Перемишли вибухнув страшенний огонь, котрий захопив від разу всї будинки магазинові. В магазинах погоріли всї парадні і резервові мундури, торнїстри, шапки і т. д. Шкоду обчисляють на звиш 100.000 зр. Причина огню не звістна.

— **Пригода підчас муштри.** В Остригомі (Грані) на Угорщинї відбувала ся оногди муштра тамошного полку, підчас котрої одна часть полку мала іти приступом з наложеними на карабіни баґнетами. Підчас того приступу стало ся, що коли одна часть войска бігла до другої, один вояк вихопив ся за далеко, пхнув другого з противної сторони баґнетом в живіт так небезпечно, що нещасливий в короткім часї по тім помер.

— **Цікавий злодій.** Одному кухареви з Відня пропало недавно 535 зр. Гроші ті украв був помічник різницкий Шеставер, що був без роботи. Отже оногди зголосив ся він до поліциї і сказав, що не має де помістити ся. Комісар поліциї дав єму тогди безплатне поміщенє — в арештї. Поліция слїдила вже давно за ним, але не могла єго дістати в свої руки.Припертий признав ся до крадежі і сказав, що він лиш длятого сам зголосив ся до поліциї, бо цікавий був, чи она вже слїдить за ним, позаяк поцкодований єго зовсім не знав. З украденими грішми не мав він щастя: 300 зр. зараз програв, 185 зр. прогуляв. Коли хотїв одну сотку зміняти в якійсь міняльни, там побачили по нїм, що він не виглядає на такого, котрий би мав таку суму і зажадали, щоби він поставив доказ, що то єго гроші. Він тогди лишив гроші в міняльни, а сам утїк. Шеставера відставлено до криміналу.

— **Мало не згорів живцем** помічник садаґурскої пропінациї в горівцї. Тамтого тижня він привіз бочку спіритусу з Чернівцїв і уставляв єї в пивници. При тім змочив своє одїнє спіритусом. Думаючи, що може бочка тече і спіритус розіляв ся на землю, хотїв переконати ся і запалив сірник. В тій хвили заняло ся на нїм здалека одїнє. Нещасливий зачав кричати і люди надбігли на ратунок та придушили огонь. Однак до того часу поломінь вже присмалила тїло в кількох місцях і тяжко попареного мусїли відвезти до краєвого шпиталю.

— **Гарна компанія!** В однїй з віденьских каварень сидїв в ночи з недїлї на понедїлок майстер шевский Франц Пеца і пять єго товаришів та запивали ся. Було вже около другої години рано, коли двох з компаниї поперечило ся і один вдарив другого в лици та втік на улицю. Цїла компанія погонила за ним і тут розпочала ся формальна битва на ножі. Всї шість добули ножі і стали взаїмно себе ними колоти. Яка то була різня в тій битві, можна зміркувати з того, що кождий з них мав глубокі рани на плечах, шиї, животї, на руках і ногах, а кров оббрискала в сусїднім домі стїну аж по самі вікна. Коли надбігла поліция і змогла опамятати різунів, з кождого з них текла вже кров як з барана і кождого треба було відставити до шпиталю. Але найцікавійше то, що при нїякім з них не найдено ножа. — Гарна компанія! Любили ся разом, пили разом, били ся разом, різали ся разом, разом повідкидали від себе ножі, разом лежать в шпитали і разом — будуть сидїти в арештї.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 22 липня. Мінїстерство просьвіти одержало цїсарским розпорядженєм додатковий кредит в сумі 36.000 зр. на клїнїку медичну у Львові а 12.000 на низшу ґімназию в Целю до кінця року 1896/7.

Филипополь 22 липня. В процесї Бойчева (княжого ад'ютанта о убитє сьпівачки Анни Сімон родом з Будапешту) признав ся обжалований жандарм Василев до вини. Також і префект поліциї Новелич признав ся до всего і зізнав, що Бойчев задушив Анну. Дечко Бойчев випирає ся всякої вини.

Надіслане.

— **Звістна фірма пп. Михайла Спожарского і Сина** постарала ся о листовий папір з гарним портретом Тараса Шевченка (клїш зроблений за границею). Коробка того листового папару враз з кувертами продає ся в склепі пп. Спожарских (в каменици „Просьвіти“) по цїнї від 40 кр. до 1 зр. 50 кр.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1897, після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	10·50	4·40	8·55	6·45	—
Підволочиск	—	1·55	5·—	—	10·05	11·—	—
Підвол. з Підз.	6·15	2·08	—	—	10·27	11·27	—
Черновець	6·10	2·40	—	10·30	—	6·45	10·45
Ярослава	—	—	—	4·40	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·25	7·05	—	—
Тернополя	—	—	—	7·47	—	—	—
Гребенова [1])	—	—	—	—	9·20	—	—
Стрия, Скольо-го і Лавочного	—	—	—	5·20	—	3·05[2]	7·30
Зимної Води [3])	—	—	—	—	3·40	—	—
Брухович [4])	—	—	—	—	2·31	—	—
Брухович [5])	—	—	—	—	3·27	—	—
Янова	—	—	—	9·40	—	8·50[8]	7·48[9]
Янова	—	—	—	—	1·04[6]	3·15[7]	—

[1]) Від 10 липня до 31 серпня. [2]) До Сколього лише від 1 мая до 30 вересня вкл. [3]) Від 1 мая до 6 вересня в недїлї і сьвята. [4]) Від 1 мая до 6 вересня в недїлї і сьвята. [5]) Від 1 мая до 6 вересня в будні дни. [6]) Від 15 червня до 31 серпня лише в недїлї і сьвята. [7]) Від 1 мая до 14 червня і від 1 до 30 вересня що день, а від 15 червня до 31 серпня лише в будні дни. [8]) Від 1 мая до 30 вересня вкл. [9]) Від 1 жовтня до 30 цьвітня.

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского: коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

За редакцию відповідає: Адам Коцковецкий

не мав місця; подам жалобу до дирекциї. — Слава Богу, вже їдемо знову. — Як то аж в голові крутить ся, коли дивити ся на всїх тих людий та на всї ті доми, що пересувають ся попри нас.

— Коли їдете зелїзницею, то Вам мусить ще більше крутити ся, бо там преці їде ся далеко скорше.

— То правда, що скорше, але преці не силують нїкого дивити ся крізь вікно, а впрочім у мене на то ще инший спосіб: я не їду нїколи зелїзницею.

— Ви нїколи не їздите?!

— Ну, часом. — Ось на примір тепер їду з Троає, там, де голови з диків приправляють з татарским сосом та виробляють всїлякі присмаки, як я то лише що розповідав кондукторови. — Я би міг, був їхати зелїзницею, але взяв собі то добре на розум, бо вже неодин позбавив ся на нїй руки або ноги а навіть носа. — Знаю добре, що то не що дня так буває, але ану-ж би я їхав як-раз такого дня. А мушу Вам признати ся, що я хотїв би маги як найдовше цїлі кости.

— А яким же способом приїхали Ви з Троає до Парижа?

— Насамперед позичив я собі у одного приятеля візочка і їхав на нїм вісім миль; там, де я станув, найняв собі коня і зробив ним дальше шість миль; відтак позичив собі у другого приятеля осла і уїхав на нїм чотири милї, а послїдних пять ішов таки пішки. Так зійшов з коня на осла аж і прийшов сюди гордо на шевских карих.

— Кілько-ж Ви мусїли іти з Троає сюди?

— Лиш чотири днї, не більше!

Ся відповідь Капустянної Головки викликала загальний, голосний сьміх; він обернув ся з цїкавости, хто то там поза ним сидить, що так дуже сьміє ся з єго оповіданя, аж тут хмара диму з пахучого „бакуну“ бухнула єму в очи.— То зробив єму таку радість якийсь пасажир з поза плечий, котрий цікавий був подивити ся на чоловіка, що чотири днї їде з Троає до Парижа.

Тому пасажирови, що пакає з так званої „носогрійки“, не можна вгадати лїт по єго лици, так єму єго величезна борода і довге волосє закрили єго; при тім і видко, що він не дбає о то, як чесати волосє. Тай навіть само лице ледви що видко з під тої гори. Лиш з трудом можна розпізнати звисаючі ґусті брови і досить великі, брунатні очи, котрими стріляє безустанно як би блискавками, а межи котрими вистає довгий закривлений ніс, котрого червоний як мідь кінчик дає доказ, що єго властитель любить пристрастно горячі напитки.

Одїж того панка годить ся знаменито до єго носогрійки, котрої не випускає з зубів; видко по нїй більшу недбалість як у якого артиста. Завинув ся в широке брунатне пальто, на котрім слїдно вже богато лїт служби, а ще більше бракуючих ґузиків; зпід него виглядають переношені, широкі, колись сїрі шаравари, вложені в необчищені чоботи, низький, сивий капелюх з широкими крисами, позагинаний зі всїх боків, доповняє тоалету курця, котрому може яких пятьдесять лїт, а може лиш сорок, а котрого одїж, видко, не знає так само щітки, як волосє гребеня; видко лиш, що має буйне волосє.

— Там до чорта, тут курять!... а то-ж вільно тут? — каже Капустянна Головка і протирає собі очи.

— А чому-ж би не вільно курити? — відзиває ся робітник — ми тут преці на вільнім воздусї і нїкому то не вадить.

— Хиба лиш тому, кому дмухнуть димом в очи.

— Як би я мав тютюн, то би також закурив. — Може єсть у Вас?

— Чому би нї, позвольте, коли ласка.

Капустянна Головка виймає з кишенї красну, позолочувану табатєрку і наставляє робітникови, а той усьміхаючись каже: такого менї не треба; я хотїв тютюну до куреня.

— Иншим не можу служити, бо я не курю.

— А я не заживаю табаки.

— Але я курю і заживаю табаку — відзиває ся панок з довгим волосєм, — а коли позволите....

— Тай зараз витягнув худу руку, котрій би дуже придало ся мило та сягнув пальцями глубоко в дорогоцїнну табатєрку Капустянної Головки. (Дальше буде).

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.